

Kur'an'ı aracısız anlamak gerektiğini söyleyenler var, biliyorsun. Mümkün mü sence bu?

Pratikte mümkün olmayanın teorik imkanını tartışmak gibi geliyor bu konu. Bu insanlar diyelim Shakespeare'i bile *aracısız* anlayamaz, ondan bin sene kadar eski bir metni *aracısız* anladıklarını nasıl iddia ediyorlar, ilginç.

Allah'ın kelamı olduğu için *zamandan münezze* olmuş oluyor herhalde. Değil mi?

Allah'ın zamandan münezze olmasını kelamına da atfedince böyle oluyor. *Kelam zamandan münezze olur mu?* diye sorsan, tekfir bahanesi hazır. *Allah zamandan münezze* ancak kelamı zamanın diline ve şartlarına göre *inmiştir* demenin neresi manasız, onu açıklayacak yürek yok.

Yürek?

Yürek çünkü aslında bu bir tembellik. İnsanların düşünmekten ve sorumluluktan kaçmasının tezahürü ve her tembellik gibi korkaklıktan kaynaklanıyor.

Ne gibi bir korkaklık?

Adama *bundan fazlasını düşünür, bundan farklısına inanırsan, sonsuzluğun berbat olur* diyorsun, ve adam da tabii ki korkuyor. Ne olacak hem, kim hakikatin *bulmaktan* fayda görmüş de, o da görecektir? Bunun yerine sarıldığı sloganlara sarılıp, tekrar etmek daha garanti. Hem dünyada, hem *ahirette*.

Daha mı garanti?

Dünyada daha garanti, insanların sorgulamasına daha uzak durursan, başın daha az ağrır. Ne kadar *uyumcu* olursan, o kadar rahat edersin.

Ahirette?

Onu bilmiyoruz. Zaten asıl mesele de bundan kaynaklanıyor. Yani *hakikat* dediğimiz konunun ahirette bir önemi yoksa, ezberlediğinden bir miskal fazlasını kendine çok gören adamın hakkı var diyebiliriz. Velakin bu kafa, yani, *her şey bellidir, Allah insanın kullanım kılavuzunu göndermiştir, bize sadece uygulamak düşer* diyen kafa ne kadar tutarlı kalabilir, merak ediyorum.

Bunun doğru bir pozisyon *olabileceğini* kabul ediyorsun yani?

Neticede *doğru değil* deyince, doğruyu bildiğini ve bunun doğru olmadığını iddia etmiş olursun. Ben bunu yapacak *başka doğru* bilmiyorum. *Başka doğru* bilmediğim için, *elimdeki doğrudur* diyene hayır demiyorum. Velakin baktığım kriter *tutarlılık* ve *usûl*. Bir insanın elbette Kur'an-ı Kerîm'e *aracısız* ulaşması mümkün ancak bu aracısızlığın usulü ne?

Onların söylediklerine bakarsan, Kitab'ı okuyunca anlıyorlar. Yani aslını veya mealini.

Okuduklarına anladıklarına itibar ediyorum ama bu anlayışlarının *aracısız* olduğu anlamına mı geliyor?

Aracısız işte, bakıyorlar, görüyorlar, okuduklarını anlıyorlar.

Anlayışları neticede dile, dil de bir geleneğe bağlı. Bu insanlar, Almanca bilmiyorlarsa, Almanca bir meali anlayamazlar, değil mi?

Herhalde anlayamazlar.

Aracısız dediğimde kabul ettiğim, işte Almanca bilmeyenin Almanca mealden anladığı kadarı. İslam'ın bir gelenek olduğunu reddediyor ancak o geleneğin ürettiği dildeki bir metni *aracısız* okuduğunu düşünüyorsan, kendini kandırıyorsun veya tembellik ediyorsun demektir.

Aracısızlık mümkün değil mi?

Nasıl mümkün? Kur'an Arapçası yaşayan bir dil değil, Kur'an Arapçası insanlarca konuşulurken, Türkler Orhun Yazıtlarındaki dili konuşuyordu. Bugünkü Araplar, Kur'an Arapçasını *aracısız* anlayabiliyor mu? Bir İtalyan'ın Latince bir metni anladığından daha fazla?